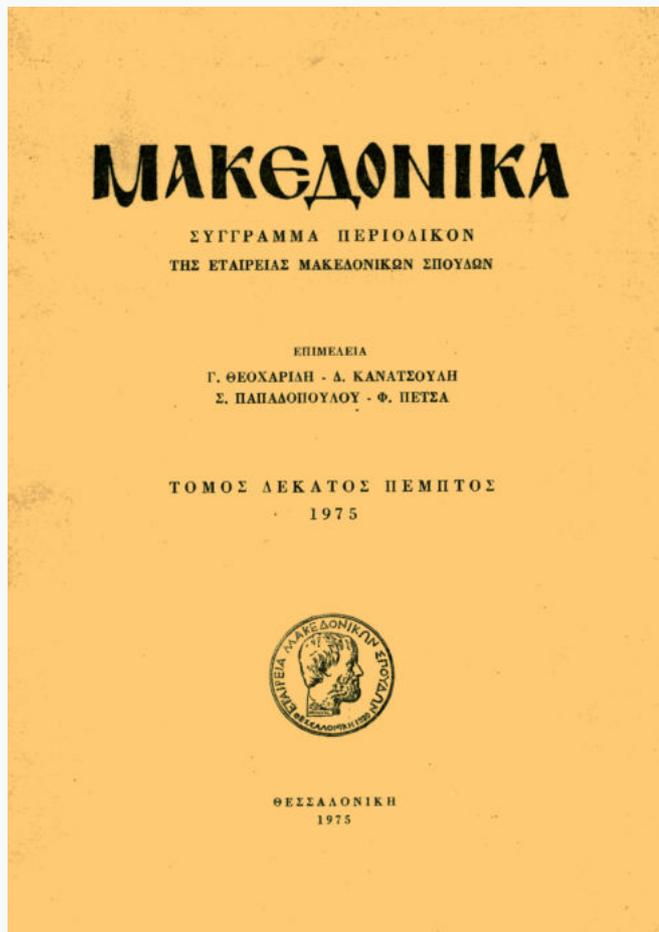

Μακεδονικά

Τόμ. 15, Αρ. 1 (1975)

Δ. Γ. Σερεμέτη, Πληροφορίες περί Μακεδονίας εκ των Αμερικανικών Αρχείων (Αναφοράι προξένων)

Γεώργιος Πλουμίδης

doi: [10.12681/makedonika.622](https://doi.org/10.12681/makedonika.622)

Copyright © 2015, Γεώργιος Πλουμίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πλουμίδης Γ. (1975). Δ. Γ. Σερεμέτη, Πληροφορίες περί Μακεδονίας εκ των Αμερικανικών Αρχείων (Αναφοράι προξένων). *Μακεδονικά*, 15(1), 407–408. <https://doi.org/10.12681/makedonika.622>

Ὁ κ. Βασδραβέλλης δὲν ἀναφέρει τὰ δύο ὑποσχετικά ἔγγραφα συνεργασίας, τὰ ὁποία ἐπέγραψαν εἰς τὴν προτεύουσαν τῆς Βλαχίας ὁ Φαρμάκης μετὰ τὸν Γεωργάκη Ὀλυμπίου καὶ Tudor Vladimirescu, τὸ πρῶτον τὸν Αὐγούστου 1819, καὶ τὸ δεύτερον τὸν Ἰανουάριον 1821, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ οἰκία τοῦ Βογιάρου Μπέλλου δὲν εὑρίσκεται εἰς ὁ Ἰάσιον, ὅπως λέγει ὁ κ. Βασδραβέλλης, ἀλλὰ εἰς τὸ Βουκουρέστιον, καὶ ἐκεῖ ἠυλογήθη ἡ σημαία τῆς Φιλικῆς εἰς τελετὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν μετέσχον ὁ Φαρμάκης καὶ ὁ Ἀριστίας, ὁ ὁποῖος μάλιστα τὴν ἐκράτει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς. Εἰς τὸ Ἰάσιον ἡ σημαία τῆς Φιλικῆς ἠυλογήθη ἐν τῷ ναφῶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Μολδαβίας Βενιαμίν, παρουσία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Φιλικῆς, Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη.

Ὁ Ἕλλην ἱστορικὸς δίδει πολὺ μεγάλην πίστιν εἰς τὰ ἀπομνημονεῦματα τοῦ Ivan Lirpandi. Τὸ ὕλικόν ποῦ μᾶς ἄφησε καὶ δημοσιεύθη εἰς τὸν ε' τόμον τῶν «Ἐγγράφων περὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ρουμανίας. Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821» πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖται μετὰ περισσοτέραν προσοχὴν, διότι μερικεὲς φορὲς οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Lirpandi δὲν εἶναι ἀντικειμενικοὶ καὶ ὀδηγοῦν εἰς λανθασμένα συμπεράσματα.

Περὶ τῆς ἠρωϊκῆς δράσεως τῶν Φιλικῶν εἰς τὴν Μονὴν Σέκου δὲν ἔχει λεχθῆ ἀκόμη ἢ τελευταία λέξις. Ὑπάρχει εἰσέτι πολὺ ὕλικόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ καί, ὅπως λέγει καὶ ὁ κ. Βασδραβέλλης, χρειάζεται ὑπομονή, καλὴ πίστις καὶ μεγάλη προσοχὴ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν πηγῶν (σ. 39).

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ Φαρμάκη, ὁ συγγρ. θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποίησιν καὶ ὠρισμαὲς ἐκ τῶν διπλωματικῶν ἐκθέσεων, τῶν ἀποσταλειῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὰς ὁποίας δίδονται ἐνδιαφέρουσαι λεπτομέρειαι διὰ τὸν ἀποκεραλισμὸν τοῦ Φαρμάκη καὶ τῶν εἰκοσι συντρόφων του, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν στάσιν ὠρισμένων ζῆνων Δυνάμεων ἐναντι αὐτῆς τῆς βαρβαρικῆς πράξεως τῶν Τούρκων.

Αἱ γενόμεναι συμπληρώσεις δὲν μειώνουν τὴν ἀξίαν τῆς παρούσης μονογραφίας, ἢ ὁποία θὰ εἶναι πολὺ χρήσιμος διὰ τοὺς ἐρευνητάς μας.

Βουκουρέστι

ΝΕΣΤΩΡ ΚΑΜΑΡΙΑΝΟΣ

Δ. Γ. Σερεμέτη, Πληροφορία περί Μακεδονίας ἐκ τῶν Ἀμερικανικῶν Ἀρχείων (Ἐναφορὰ προξένων), Θεσσαλονίκη 1974 (Μακεδονικὴ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη, ἀρ. 26, σ. 25).

Ἡ μελέτη τοῦ κ. Σερεμέτη ἐντάσσεται στὶς ἀρχαιακὰς ἐκείνης ἔρευνες ποῦ φιλοδοξοῦν νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον στοὺς μεταγενέστερους ἐρευνητάς. Ἡ ἀξιολόγησις τῆς σημασίας ποῦ ἔχουν τὰ προξενικὰ ἀρχεῖα εἶναι χρήσιμη καὶ δικαιολογεῖται ὀρθά ἢ ἐπιλογή τους ἀπὸ τὸν κ. Σ. Σωστὴ εἶναι καὶ ἡ συγκέντρωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπὶ τὴν κρίσιμη περίοδον τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνα, 1901-5. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὁμως θὰ περιμέναμε μιά ἐκτενῆ περιγραφή τοῦ ἀρχαιακοῦ ὕλικου καὶ ὄχι σποραδικὰ τὴν παράθεσιν τοῦ περιεχομένου ὀρισμένων μόνο ἐγγράφων, ὅσο καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι σπουδαία. Ἡ πρακτικὴ ποῦ ἔχει σήμερα ἐπικρατήσῃ γύρω ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴν τῶν πηγῶν ἐπιβάλλει τὴν ἐκλογὴν ἀνάμεσα ἐπὶ τὴν αὐτοῦσια (in extenso) δημοσίευσιν τῶν κειμένων ἢ ἐπὶ τὴν ἐκδοσὴν τους σὲ σύντομη περίληψιν (régestes). Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ δίνεται ἡ δυνατότητα ἐπὶ τὴν ἐρευνητὴν νὰ ἔχη συνολικὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχαιακοῦ ἀντικειμένου καὶ νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται ἀνάλογα. Μιά τρίτη λύσις εἶναι ἢ ἀπλῆ καταλογογράφησι τῶν ἐγγράφων, μετὰ τὴν συμπύκνωσιν τοῦ περιεχομένου τους σὲ μιά περίοδον (ὑπὸ μορφῇ τίτλου) τέτοιον παράδειγμα ἀποτελεῖ ἢ ἔργασίαν τοῦ Β. Spiridonakis, ἀπὸ τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας. Μὲ τὰ παραπάνω δὲν θέλομε νὰ μειώσουμε τὴν ἔργασίαν τοῦ κ. Σ., ποῦ ἀποτελεῖ ἀφετηρίαν γιὰ νέας ἔρευνες καὶ ἐνημερώνει ἀποτελεσματικὰ τὸ εὐρύτερον κοινόν. Ὁ κόπος τοῦ συγγραφέα θὰ ἦταν ὅστος ἀποδοτικός-

τερος, ἂν διαχώριζε σὲ μιά μελέτη τὴ δημοσίευση τῶν πηγῶν (μὲ οποιαδήποτε μέθοδο) καὶ σὲ ἄλλη προέβαινε σὲ ἱστορικὴ ἀνάλυσή τους. Γιατὶ ὁ κ. Σερεμιέτης ἀσφαλῶς κατέχει τὸ θέμα του καὶ περιμένουμε τὴν πλήρη ἀξιοποίηση τοῦ ὑλικοῦ ποῦ συγκέντρωσε.

Πανεπιστήμιον Ἰωαννίνων

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ

Μιχαήλ Ἀθ. Καλινδέρη, 'Ο κώδιξ τῆς Μητροπόλεως Σισανίου καὶ Σιατίστης (1686—), ἔκδοσις Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν (Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη), Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 151 + XVII πίν.

Γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ Κώδικα, ποῦ μὲ τόση εὐσυνειδησία ἐκίδει ὁ κ. Μ. Καλινδέρης, κατατοπίζεται ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή τὴν ὁποία προτάσσει. Εἶναι ὑποθέσεις ἀνάλογες μὲ ἀναφερόμενες σὲ ἄλλους ὡς τώρα ἐκδοθέντες κώδικες Μητροπόλεων, ποῦ ἀπασχόλησαν τὸν ἱεράρχη Ζωσιμᾶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς θητείας του ὡς Μητροπολίτη Σισανίου, ὡς Πατριάρχη Ἀχριδῶν καὶ τέλος ὡς Πρόεδρος Σισανίου (1686-1744). Οἱ ὑποθέσεις, οἱ ὁποῖες ἀπασχολοῦν τοὺς χριστιανοὺς τῆς δικαιοδοσίας του καταγράφονταν στὸν «Ἱερό», ὅπως ὀνομαζόταν, Κώδικα ὡς πράξεις ἐπικυρωμένες γιὰ νὰ ἐπισημοποιῆται ἢ νομιμότητά τους καὶ νὰ ἔχουν «τὴν ἰσχὴν ἐν παντὶ κριτηρίῳ», ἢ «εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν», ὅπως συνηθίζονταν νὰ σημειώνεται στὶς πράξεις αὐτῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας. Τὸ περιεχόμενο τῶν πράξεων εἶναι ποικίλο: Διαζύγια, διαθήκες, δωρεές, διανομὲς περιουσίας, ἐξοφλήσεις χρεῶν, υἱοθεσίες, ἀγοραπωλησίες καὶ ἄλλες δικαιοπραξίες. Ἀναφέρονται δηλ. σὲ θέματα ποῦ σχετίζονται μὲ μορφῆς δικαίου (κληρονομικοῦ, οἰκογενειακοῦ, ἐνοχικοῦ, ποινικοῦ κ.λ.), οἱ ὁποῖες ἴσχυσαν γιὰ τοὺς ὑπόδουλους τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ἐκφράζονταν μὲ τὶς ἀποφάσεις καὶ πράξεις τῶν κατὰ τόπου Μητροπολιτῶν. Ἡ μὴν πράξις ποῦ εἶναι ἄσχετη μὲ τὶς ἄλλες εἶναι τὸ καταχωρισμένο ἀντίγραφο τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ποῦ ἀναφέρεται στὴν καθάραιση τοῦ Ἡπειρώτη Μεθόδιου Ἀνθρακίτη.

'Ο Κώδικας, ὅπως σημειώνει ὁ κ. Καλινδέρης, δὲν χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸ διάδοχο τοῦ Ζωσιμᾶ, Νικηφόρο (1746-1769), οὔτε ἀπὸ τὸν Κύριλλο, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὸ Τσεπέλοβο Ἰωαννίνων (1769-1792). Οἱ καταχωρίσεις στὸν Κώδικα ξαναρχίζουν τὸ 1797, ἐπὶ Νεοφύτου, ἀπὸ τὴν Ἀβδέλλα Γρεβενῶν, διακόπτονται καὶ πάλι γιὰ νὰ συνεχιστοῦν ἐπὶ Λεοντίου (1835-1852), μὲ τελευταία ἐγγραφή τὸ 1896.

Οἱ ἐγγραφές ποῦ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν ἀρχιερατεία τοῦ Νεοφύτου, δὲν εἶναι ἄγνωστες στοὺς ἐρευνητές, γιατί, ἐξ αἰτίας τοῦ περιεχομένου τους (ἀξιομινημόνευτα γεγονότα τοπικῆς καὶ γενικότερης σημασίας, μὲ ταυτόχρονη προβολὴ προσώπων) καὶ τοῦ τρόπου καταγραφῆς τους, ἦταν πιὸ προσιτῆς καὶ πιὸ πρόσφορες γιὰ ἐκμετάλλευση ἀπ' αὐτοὺς. Τὸ κύριο, ὁμῶς, σῶμα τοῦ Κώδικα, ποῦ περιέχει τὶς πράξεις τοῦ Ζωσιμᾶ, ἔμεινε ἄγνωστο σχεδὸν καὶ ἀνεκμετάλλευτο καὶ πρώτη φορὰ ἐρχεται στὴ δημοσιότητα. Ποιὰ σημασία ἔχει αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν καταχωρίσεων, τὸ ὁποῖο, στὴν εὐρύτερη ἐνοσία του, πέρα ἀπὸ τὶς μορφῆς δικαίου ποῦ ἐπισημάνανε, συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν παράδοση τῆς περιοχῆς, μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων, τὴ γλῶσσα καὶ γενικά μὲ τὴ ζωὴ σ' ὅλες τὶς ἐκφράσεις τῆς.

'Ορθὴ εἶναι ἡ μέθοδος, ποῦ ἀκολούθησε ὁ συγγραφέας γιὰ τὴν παρουσίαση τοῦ Κώδικα. Χώρισε τὸ περιεχόμενό του σὲ δύο τμήματα. Στὸ πρῶτο περιλαμβάνονται ὅλες οἱ πράξεις τοῦ Ζωσιμᾶ, ποῦ ἀποτελοῦν βασικά καὶ τὸ ἀνέκδοτο ὑλικό. Σ' αὐτὸ ἔδωσε τὸν τίτλο, «Αἱ πράξεις τοῦ Ζωσιμᾶ». Οἱ ὑπόλοιπες καταχωρίσεις τοῦ Κώδικα περιελήφθησαν στὸ τμήμα: «Τὰ μετὰ τὸν Ζωσιμᾶν», καί, ἐκτός ἀπὸ λίγες ἐξαιρέσεις, ὅλες δημοσιεύονται ὀλόκληρες, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καταχωρισμένες.